

Nerekautako Larrimiña

*(Bil nadin barnera, mintzo bat entzuki,
argi bat izetuz, bihotza landuki,
leze-barne huntan zer duk ikusgarri?)*

Orixe, Barne-Muinetan.)

I

Bihotzean gurutza,
bi malko izartzat,
Zori hobeagorik
ez ote guretzat?

Orain harriarotik
gera erten berri,
muinetan zalantza ta
gure zori eri.

Argi billari ernai,
Kixote, dabilta;
egi-muga baino len
heldzen da gau beltza.

Ezbidez dala lagun,
soinez heriotza.
Larriminetan dakus:
gerokoa, hutsa.

Aurreko denboretan
ez zan ez federik
mendeak igaro ta
mito itzul ez zanik,

Beldur-ikara gabe
aurrera jarraituz,
gizon ausartak dira
argia urratuz.

II

Zentzunagandiko hotsa:
Maltzurkeria bizitza!
Hire erraien barrukaldea
al dakarkik hutsa?

Zertan diñostak, bihotza:
Bide hortatik ez pentsa,
leiza barnera erori gabe,
uka zak jakintza?

Nun duk gizonaren funtsa?
Hamleten lo ala ametsa?
Ondorenean gorderik dana
ez ote duk hutsa?...

Hau duk gure zoritxarra,
lurreko zantzo negarra,
geronen zerga garaitutzeko
sufritu beharra.

Golgotan zutik gurutza:
Gizonaren ikaskuntza,
irakas nahirik, saminik gabe
ez dala bizitza.

Adimen, gogo... bizitza:
Noiz arte duzute hitza?
Mundu-maldetan, o! bein ba-
hiltzea al balitza. [karrik

III

Olerkari ero bat
askorentzat naiz ni
alperrik munduari
maitasun eskeini,
Odolezko bidetan
zoria ipiñi,
penetan asetzea
bakarti komeni;
gaua daukat zauritzen
bihotzeko nini.

Nere gorputz ustela
bidez-bide emana,
hamil illunen deiak
beruntza narama,
itzalen ametsean
ixuriz arima.
Hutsik dago, ai! hutsik
nere errai guna.
Heriotz minak ere
ez du ezaguna.

IV

Zori gaiztoko sortu behar hau!
libre nintzala usterik,

goian zerua ta bean lurra,
bihotza aintzin zelarik,
ibilkaritzat atera nintzen
burua ametsez beterik.
Gizonarentzat paradisua
ametsa ez balitz hutsik...

Gogo kateak hesiturikan,
ingurua lotuarren,
ezin sinistu hamiltegia
geroko muga ondoren.
Usteak-uste, gogoia illun,
ametsok erori ziren;
orain bidea zaida mingotsa
oinaze delarik aurren.

* * *

Hillerrietan esku maitalez
apaindurik diran lorak,
heriotzaren berri jakille
zeratela zipres beltzak:
Orduren baten nere ibillera
nekegarriaren penak
zuen oinpera suntsiaz pakez,
uztartzeko atsedanak.

Itzuliko dut sortzetikako
anai nabarigarria,
amets hutsaren barrutietan
zuena libertadia;
arren, kupidaz, itzalpe-muga,
altzo delarik mendia,
sabeleratzen duan gorputza
zan libre-pentsalaria.

OTSALAR.

